

Un dia vaig veure un llop vell i ferit a l'entrada d'una cova. Em vaig preguntar com podria, trobar menjar. Però de sobte va aparèixer un lleó que portava un cabrit, el va dipositar al costat del llop i va marxar tal i com havia arribat.

Em vaig admirar de la saviesa de Déu que havia posat aquell lleó al camí del llop ferit. Jo també vaig decidir abandonar-me a la misericòrdia de Déu.

Em vaig reclinar davant una cova, i vaig esperar. Segur que la providència divina no trigaria en apropar-me aliment. Van passar els dies i res, però jo esperava amb paciència, alabant la voluntat del Senyor.

Quan quasi bé ja defallia, vaig escoltar la veu de Déu: "Insensat! Què hi fas així esperant que algú vingui a alimentar-te? Tu ets un lleó, no un llop vell!".

En el Mes Extraordinari de la Missió, com ens trobarà Déu? Reclinats? O portant aliment?

Blanca Serres Marco

RESPIRA